

Secció III. Altres disposicions i actes administratius

CONSELL DE GOVERN

1522

Acord del Consell de Govern de 14 de febrer de 2025 pel qual es concedeixen els premis Ramon Llull del Govern de les Illes Balears per a l'any 2025

El Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears és una distinció que té per objecte honorar i distingir, de manera individual o col·lectiva, les persones físiques o jurídiques que han destacat dins el territori de les Illes Balears pels serveis prestats en els àmbits cultural, esportiu, jurídic, empresarial, cívic, humanitari, d'investigació, de l'ensenyament i lingüístic.

El Decret 3/2014, de 10 de gener, pel qual es regula el Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears, estableix que s'ha d'atorgar mitjançant un acord del Consell de Govern, tenint en compte la proposta de concessió de les distincions feta pel Jurat —de la qual el Consell de Govern, en el cas actual, es va donar per assabentat en la sessió del dia 7 de febrer de 2025— i, també, directament a proposta del president o presidenta o de qualsevol membre del Govern quan es donin les circumstàncies excepcionals que així ho justifiquin.

Per tot això, ateses les deliberacions del Consell de Govern en la sessió del dia 7 de febrer de 2025, el Consell de Govern, a proposta de la consellera de Presidència i Administracions Públiques, en la sessió de 14 de febrer de 2025, adoptà entre d'altres l'Acord següent:

Primer. Concedir els premis Ramon Llull del Govern de les Illes Balears a les persones i entitats següents:

Anna Ferrer

Anna Ferrer va arribar a Anantapur (Índia) el 1969 amb l'home que més tard va ser el seu marit, el filantrop Vicenç Ferrer. Junts van crear la Fundació Vicenç Ferrer per lluitar contra la discriminació i la desigualtat; volien donar una oportunitat als qui més patien. Creien en les persones i en el poder de l'acció. La Fundació Vicenç Ferrer avui és el que és gràcies al compromís i la fortalesa d'aquesta gran dona, que té una història de vida amb més de 50 anys de lluita contra la discriminació i de feina a favor dels més vulnerables. Anna Ferrer continua sent el motor d'aquesta organització sense ànim de lucre amb una acció que ha arribat a més de tres milions de persones, una organització que avui és forta i innovadora, un referent en l'àmbit de la cooperació internacional. Es tracta d'una història de compromís en un món en transformació, de lleialtat entre una organització i una comunitat, de germanor entre dues comunitats molt allunyades geogràficament.

Anna Ferrer, presidenta de la Fundació Vicenç Ferrer a l'Índia i impulsora d'aquest projecte al costat de qui va ser el seu marit, Vicenç Ferrer, ha dedicat la seva vida a la cura dels més desfavorits en el país asiàtic. És un exemple de la solidaritat i el compromís que mouen els éssers humans a treballar pel bé comú, a erradicar les desigualtats i a mobilitzar les consciències. La seva manera d'entendre i promoure el desenvolupament ha donat lloc a un model exemplar en el marc de la cooperació internacional que posa en el centre les persones com a promotores del seu propi canvi.

Premi Ramon Llull per ser un exemple de solidaritat i compromís a favor dels qui més pateixen, en reconeixement de la seva trajectòria humanitària i d'acció social tan lligada al territori de les Illes Balears.

Associació de Mares i Pares de Persones amb Discapacitat (AMADIBA)

AMADIBA és una entitat sense ànim de lucre, creada el 1995 per famílies de persones amb discapacitat intel·lectual o del desenvolupament. La seva finalitat és l'atenció i el suport integral a les persones amb discapacitat intel·lectual i a altres col·lectius vulnerables, així com a les seves famílies.

Pretén donar suport a les famílies perquè la seva vida pugui continuar com la de qualsevol família que no té un fill dependent a càrrec seu.

Entre les finalitats de l'entitat hi ha les següents:

- Millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat i la de les famílies.
- Protegir els drets d'un col·lectiu molt vulnerable.
- Alleujar la situació de sobrecàrrega que la cura dels seus fills els genera.
- Evitar el risc d'exclusió social.
- Estar presents en els entorns comunitaris per donar visibilitat a aquest col·lectiu.

Fan realitat el suport a les famílies a través d'una xarxa de serveis —diürns i residencials— i de suports a la persona amb discapacitat. Proporcionen una atenció de qualitat a les persones amb discapacitat les 24 hores, els 365 dies de l'any, i ofereixen serveis de conciliació

familiar, orientació social, acompanyament emocional, assessorament tècnic i respir a les famílies.

A més, disposa de recursos per a la societat en general de formació per al treball amb vista a facilitar el desenvolupament professional de qualsevol persona que estigui interessada a aconseguir una titulació, com ara el projecte AMADIBA NEXT, finançat per la Unió Europea i impulsat pel SOIB, adreçat a joves majors de 17 anys i menors de 30 que formen part de col·lectius en risc d'exclusió social; el projecte «Paracaigudes. Itineraris d'inserció per a joves», adreçat a joves amb especials dificultats d'inserció en el mercat laboral, inscrits en el SOIB com a demandants en situació d'atur; voluntariat; centres residencials destinats a atendre menors amb discapacitat emocional o conductual que, per les seves circumstàncies familiars o socials, necessiten una atenció rehabilitadora especialitzada, etc.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva inestimable tasca humanitària d'atenció i inclusió social de les persones amb discapacitat intel·lectual i altres col·lectius vulnerables i de les seves famílies.

María Adoración Romaguera Bosch

La doctora María Adoración Romaguera Bosch és investigadora d'epidemiologia nutricional i fisiopatologia cardiovascular de l'Institut d'Investigació Sanitària de les Illes Balears (IdISBa) a l'Hospital Universitari Son Espases. És llicenciada en Farmàcia per la Universitat de Barcelona i amb un màster de salut pública per la London School of Hygiene and Tropical Medicine i doctora en nutrició humana per la Universitat de les Illes Balears. Investigadora postdoctoral de l'Imperial College London.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva tasca investigadora i docent en l'àmbit de la salut i de la seva destacada projecció dins i fora de les Illes Balears.

Escola de Música i Danses de Mallorca Bartomeu Ensenyat i Estrany

L'Escola de Música i Danses de Mallorca (EMIDM) és una associació sense ànim de lucre denominada oficialment *Escola de Música i Danses de Mallorca Bartomeu Ensenyat i Estrany* que es constitueix a Palma a l'empara de la Llei orgànica 1/2002 i té per finalitats l'estudi, la documentació, l'ensenyament, la difusió i el foment dels elements de la cultura popular i tradicional de Mallorca, especialment el ball, la música, els instruments i la indumentària. L'EMIDM té un grup de ball integrat per més de seixanta balladors i deu músics, amb el qual fa multitud d'actuacions i ballades al llarg de l'any. A més, participa anualment en diferents festivals folklòrics, principalment d'abast internacional i dins el circuit de festivals reconeguts per la UNESCO i la Federació Internacional de Festivals Folklòrics (FIDAF). A banda de diferents localitats de les Illes Balears i de la resta de l'Estat espanyol, l'EMIDM ha participat en festivals folklòrics de Puerto Rico, Itàlia, Tunísia, França, Romania, Bulgària, Lituània, Hongria, Síria, Bèlgica, Alemanya, Grècia, Xipre, Hong Kong, Taiwan, Portugal, Rússia, Turquia, Corea, Brasil, etc.

L'Escola ha rebut nombrosos reconeixements institucionals i també dins l'àmbit folklòric per la seva tasca i trajectòria. El 2015 fou guardonada amb la Medalla d'Honor i Gratitud del Consell Insular de Mallorca, en la categoria d'or, i el 2019 amb la Medalla d'Or de l'Ajuntament de Palma. Així mateix, l'EMIDM ha obtingut importantíssims premis de festivals folklòrics, com el Gran Premi Tempio di Oro del Festival Internazionale del Folklore di Agrigento (Itàlia) i el preuadíssim Ugo Re Capriata, un guardó concedit a molts pocs grups al llarg de la història d'aquest festival de referència. El 1985 obtingué el Gran Premi de les Nacions del I World Folk Dance Festival (Alemanya), motiu pel qual del 1985 al 2005 organitzà el Folk Dance, el festival mundial de danses folklòriques que se celebrava biennalment a Mallorca. El 2015, l'EMIDM guanyà el primer premi del Festival Internacional de Folklore de Büyükçekmece (Turquia), considerat per la FIDAF el millor festival folklòric del món. El 2018 aconseguí el segon premi del Cheonan World Dance Festival (Corea del Sud), també de gran prestigi.

Premis i distincions, entre d'altres:

- 1984. Gran premi Tempio di Oro i premi al millor vestuari.
- 1985. Gran premi de les Nacions en el I World Folk Dance Festival, a Múnic.
- 1989. Premi Ugo Re Capriata en el festival Mandorlo in Fiore, a Sicília.
- 2000. Premi al millor grup de música folklòrica i tradicional en el festival Mandorlo in Fiore, a Sicília.
- 2006. Segon premi del Festival Internacional Folklòric de Bursa, a Turquia.
- 2007. Premi a la millor música, vestuari i dansa en el 44è Festival Internacional Folklòric de Zywiec.
- 2013. Primer premi del Grand Prix, primer premi en ball coreografiat, primer premi de música, primer premi de músic solista i segon premi en ball tradicional en el Festival Internacional de Šiauliai (Lituània).
- 2014. Tercer premi del Festival Internacional Carpati, a Romania.
- 2015. Primer premi del 16è Festival Internacional de Büyükçekmece.
- 2018. Segon premi del Cheonan World Dance Festival (Corea del Sud).
- 2019. Primer premi del Festival Internacional de Folklore Vitosha (Bulgària).
- 2022. Tercer premi del FIDAF World Championship en el Festival Internacional de Folklore de Nova Prata (Brasil).
- 2023. Premi a la millor música en directe i segon premi del III Festival Internacional de Folklore de Tirana.
- 2024. Gran premi dels mitjans de comunicació al millor grup del festival (Ciupaga d'Or). Primer premi en categoria de folklore adaptat

(Ciupaga d'Or). Segon premi del concurs de bandes instrumentals i cantants folk en el 55è Festival Internacional de Folklore de les Terres Altes de Zakopane (Polònia).

A més dels premis rebuts per les seves actuacions en els festivals folklòrics, l'Escola també ha estat guardonada per les institucions de les Illes Balears. Un dels moments més destacats de la seva trajectòria és el reconeixement que se'ls va fer amb el lliurament de la Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en la categoria d'or.

1986. Premi al mèrit turístic en la categoria de bronze, concedit pel Ministeri de Transport, Turisme i Comunicacions.

1997. El senyor Bartomeu Ensenyat va rebre el premi Ramon Llull, del Govern de les Illes Balears, per la seva tasca de recuperació i dignificació del folklore a Mallorca.

1999. Lliurament del Premi Bartomeu Ensenyat durant la celebració del VIII World Folk Dance.

2015. Medalla d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca, en la categoria d'or.

2019. Medalla d'Or de l'Ajuntament de Palma.

2023. Premi Rotary Club de Mallorca, dins la categoria d'humanitats.

2024. Premi Pau Casesnoves de l'Obra Cultural Balear d'Inca.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva inestimable aportació al món de la cultura a través de la difusió, l'estudi, la documentació i l'ensenyament dels balls, la música i els instruments tradicionals, així com altres elements de la cultura pròpia de Mallorca.

Joan Rallo i Garcia

Joan Rallo i Garcia va néixer a Morella. Va ser funcionari enginyer agrònom de la Conselleria d'Agricultura i president del Consell Agrari Interinsular de les Balears (òrgan d'assessorament i consulta de la Conselleria) entre 2007 i 2022.

Volgué ser militar i va iniciar estudis a Saragossa. Finalment, va entrar a l'Extensió Agrària i treballà durant dos anys a Conca impulsant els cultius de xampinyó i l'associacionisme pagès. El 1970 va guanyar una plaça a Inca, on va estar fins al 1980. Primer, seguint amb els primers temes de l'etapa a Conca, es va interessar per l'estudi dels fongs i els bolets. Però tot d'una s'ocupà del món de les abelles i de la pol·linització. La seva primera publicació és «L'empresa agrària, demà» (1976), a la revista *Lluc*. L'interès per les abelles el dugué a publicar el llibre *Frutales y abejas* (1986) i «La apicultura orientada a la polinització frutal» (1987), a les *Hojas Divulgadoras* del Ministeri d'Agricultura. Alhora va ser impulsor de l'Associació Balear d'Apicultura. A Inca, d'acord amb la metodologia extensionista, va saber combinar el treball d'experimentació amb el treball de camp, que no separava l'avenç tècnic de l'impuls a l'associació dels pagesos. A pobles com Lloseta i Santa Eugènia va fer feina en el Servei de Gestió d'Explotacions, basat en la feina de grups de pagesos que anotaven dades sobre les seves explotacions i després posaven en comú les informacions. A partir de 1980 passà a Palma, al negociat de fructicultura de la Conselleria d'Agricultura. Intervingué en la creació del Patronat de Races Autòctones de Mallorca el 1982. L'entrada a la UE va implicar una negativa reforma de l'administració agrària, ara pràcticament limitada a la tramitació administrativa, però Joan Rallo continuà fent feina d'experimentació agrària. Un dels temes que més l'interessà va ser el dels cítrics. Va fer un màster d'un any a València i estudià les varietats insulars del taronger. Publicà *Mejora del cultivo de variedades de cítricos en Baleares* (1995). L'ametler és un arbre que per força l'havia d'interessar. És el temps dels plans de millora i de les agrupacions de productors. Publicà l'article «Consideraciones sobre la recolección del almendro y otros frutos secos» (1987), «El almendro en California» (1993), «Arranque y nueva plantación» (1996), «Ensayo de polinización de los principales cultivares de almendro de Mallorca» (1996), amb Rafel Socias, «La història de l'ametler a Mallorca mitjançant la bibliografia» (1997), amb Josep Sacarès, i «La poda de l'ametler» (1999). El garrover també mereix la seva atenció. A «Prospección de variedades de algarrobo en las islas Baleares» (2001) du a terme un estudi de les varietats insulars del garrover. Més tard participarà, amb la Universitat de Zúric, en la publicació «Seed size variability: from carob to carats» (2006), sobre la constància del pes de garroví. A la Granja de Palma impulsà la constitució de col·leccions d'arbres de varietats autòctones com pomeres, pereres, melicotoners, etc., que preservaren un conjunt de varietats en perill de desaparició. S'hi recuperaren 51 varietats de vinya i allà s'hi feia part de l'experimentació, fins que davant una possible urbanització de l'espai optaren per endur-se el material a altres llocs de l'illa. Altres publicacions seves d'aquesta època són «El reempelt Llubí» (1991) i la seva primera publicació referida al món de les figueres: el llibre *Les figueres mallorquines* (1994), amb Josep Rosselló i Josep Sacarès. Després passà a ser cap del Servei d'Orientació, Transferència i Delegacions Comarcals de la Conselleria d'Agricultura i el 2002 va ser nomenat director de l'Institut de Recerca i Formació Agrària i Pesquera, càrrec que exercirà fins a la seva jubilació el 2006. D'aquesta època són els treballs sobre la vinya: el llibre *Reestructuració i reconversió de la vinya* (2003) i *Reconversión de la viña* (2004). També publicà escrits sobre l'olivera: «Ficha varietal del cultivar "empeltre"» (2004) i «Producción y variedades. Selección clonal de la variedad de olivo "Empeltre" en el valle del Ebro e Islas Baleares» (2006). Amb una intenció divulgativa publicà el llibre *Nitrats agrícolas: alerta!* (2006). A partir de 2006 destaquen els llibres, publicats cada un en dos volums, *De la poda* (2007) i *De l'empelt* (2009). Amb el llibre *La sexualitat de les figueres i el seu insecte pol·linitzador* (2015) culmina una tasca d'anys i mostra un coneixement exhaustiu sobre les figueres, i en especial sobre la relació entre la figuera i el seu insecte pol·linitzador, la petita vespa *Blastophaga psenes*. A més, tracta en profunditat el tema de la caprificació i n'analitza les seves possibilitats per millorar el conreu de la figuera. Ha participat en 11 projectes de recerca amb l'INIA i en 115 camps de demostració. Els cursos, jornades i seminaris que ha dirigit són innombrables. Pot ser considerat continuador de la tasca que en els segles XIX i XX havien impulsat persones com Pere Estelrich i Fuster, Lluís Pou i Bonet, Paulin Vernière, Josep Monlau i Sala, Francesc Satorres i Macià, Ernest Mestre i Artigas o Josep Rullan i Mir.

Les referències de publicacions són les següents: «L'empresa agrària, demà», a *Lluc*, 655 (gener de 1976) 25-26; *Frutales y abejas*. Madrid: Publicaciones de Extensión Agraria. Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, 1986; *La apicultura orientada a la polinización frutal*. Madrid: Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, 1987; *Aproximació a sant Antoni: vida, trufes, ergotisme i dimonis*. Morella: Editorial Peña Pinta, 1996; *La sexualitat de les figueres i del seu insecte pol·linitzador*. Quaderns d'Agricultura. Conselleria d'Agricultura del Govern de les Illes Balears (desembre de 2015).

Finalment, cal destacar els articles de Mateu Morro sobre Rallo: «Joan Rallo, un amic dels arbres», al *Diari de Balears* (3/12/2006), i «Joan Rallo, la figuera i la cultura mediterrània», també al mateix *Diari de Balears* (8/10/2011).

Premi Ramon Llull per la seva trajectòria en el món de l'agricultura i per la seva tasca encomiable en el camp de la recerca i la formació agrària.

Rafael Perera Mezquida, a títol pòstum

Referent del dret a les Illes Balears, col·legiat de l'ICAIB, amb el número 362, des de l'any 1961, Rafael Perera, advocat, acadèmic de la Reial Acadèmia de Legislació i Jurisprudència de les Illes Balears i treballador incansable, va ser també magistrat de la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, entre els anys 1997 i 2000, i conseller i president del Consell Consultiu de les Illes Balears. A més, va ser membre de la Comissió de Juristes Internacionals, que va redactar, per encàrrec de les Nacions Unides, les Regles mínimes del procés penal (1990-1992); membre de la Comissió d'Experts per a la reforma de la Compilació del dret civil de les Illes Balears (1998-1999), i coordinador de l'Àrea Jurídica de la Universitat Internacional de la Mediterrània (1994-1996).

Al novembre de 2017, va rebre el Premi Degà Miquel Frontera a l'Ètica Jurídica, que li va ser concedit per acord de la Junta de Govern per «les virtuts que reuneix com a professional del dret en totes les seves facetes, posades de manifest al llarg de la seva dilatada trajectòria professional, i destaca pel seu exquisit tracte i lleialtat amb tots els operadors de la justícia, així com per la defensa de la independència de l'advocat i l'observança dels principis deontològics que presideixen l'exercici de la professió».

Rafael Perera va ser un advocat amb majúscules, amb tota una vida dedicada al dret i a la defensa dels drets de les persones.

Premi Ramon Llull per ser un referent del món del dret, al qual va dedicar tota la seva vida.

Asunción Gallardo Bonet

Asunción Gallardo Bonet és la directora del CEIP Gabriel Vallseca, a Son Gotleu. Ella i el seu equip directiu han estat capaços de fer del centre un lloc de referència al qual els infants volen anar. És un centre en què els protagonistes són els alumnes, allunyant-los dels carrers i de tot el que això implica, a més d'assegurar una menjada diària als més vulnerables. El tret d'identitat més significatiu del CEIP Gabriel Vallseca és, sens dubte, la gestió de la convivència i l'educació emocional. Encara que tenen en funcionament tres programes específics, tot en el centre està pensat i dissenyat per donar continuïtat a aquesta formació, les metodologies globalitzades de treball per projectes, l'aprenentatge cooperatiu, els grups interactius, els grups internivell i els agrupaments flexibles, els jocs de pati i l'ampliació del temps formatiu complementen aquests programes i els donen coherència. Els trets d'identitat del centre estan inspirats en els dels centres INCLUD-ED, un projecte integrat de prioritat 7 del VI Programa Marc de la Comissió Europea sobre recerca en educació escolar de més recursos i més rang científic. L'objectiu d'aquest projecte és analitzar quines són les estratègies educatives que contribueixen a superar les desigualtats i que fomenten la cohesió social.

Els trets definitoris de les actuacions d'èxit del centre educatiu són l'ampliació del temps formatiu amb activitats que contribueixen a millorar els resultats acadèmics i a equilibrar les diferents condicions de partida dels alumnes; les estratègies d'organització d'aula; les metodologies innovadores; la gestió de la convivència creant un clima relacional positiu que contribueixi al bon funcionament de qualsevol grup humà, la participació de les famílies; la contribució de la comunitat a l'èxit acadèmic («El barri educa»), que implica que el paper educatiu de les escoles no pot ser sols cap a dins, no poden ser unes institucions que viuen al marge del que passa fora de l'escola, no poden obviar els problemes personals dels infants, els de les famílies o els del barri on viuen. L'escola no és tan sols una institució on uns professionals transmeten coneixements als infants, volen ser escoles democràtiques que transmetin valors de diàleg, de convivència, de benestar, d'inquietud, de coneixements, etc. i formin ciutadans capaços de construir un futur millor. Així, el projecte «El barri educa» és un projecte global que vol implicar tots els agents del barri: escoles i institut, veïns i les seves associacions, comerciants, gent gran, joves i casals de joves, policia, centre de salut, serveis socials, artistes, la Conselleria d'Educació i Universitats i les diferents regidories de l'Ajuntament de Palma. Aquest projecte sorgeix de la necessitat de retornar a Son Gotleu l'aspecte positiu de barri digne on puguin conèixer els alumnes i les seves famílies, de la necessitat que el barri sigui un lloc viu i saludable que ajuda els infants a créixer, que sigui un model de vida solidària i participativa.

Premi Ramon Llull per ser una dona valenta i lluitadora en defensa dels valors educatius relacionats amb l'acceptació, la inclusió, el respecte i la convivència.

Agustín Martínez Martínez, *El Casta*

Agustín Martínez Martínez, de pares granadins, va arribar a Mallorca al cap de cinc mesos de vida i es va criar a la ciutat de Palma. Estudià a la Universitat de les Illes Balears (UIB) la carrera d'Història, amb la intenció de ser mestre, però la seva carrera professional ha estat una altra. L'any 1992 va pujar per primera vegada a un escenari de manera esporàdica; durant el 1993 va crear el cafè teatre de Cala Gamba i el restaurant La Cantina i va formar un duo humorístic amb Elisabet *La Nervio*, en què va presentar el seu primer personatge, El Castañuelas. El 1998 va començar a treballar en solitari i va crear els seus personatges més coneguts, que li han donat molta fama a les Balears, com ara Lorenzo Llamas, el personatge que més fama li ha donat, que va néixer a Bunyola; Klaus Kartoffel, l'alemany que intenta integrar-se a l'illa; Don Diablo; Don Colerone; Hannibal Lecter; Cristòfol Colom; Dr. Tardanza, un metge de la Seguretat Social, entre d'altres.

El 2013 presentà l'espectacle *Agustinacus*, ambientat a l'antiga Roma. El 2016 presentà els seus espectacles *Es cosa de homes*, *Ses Bubotes* i *El Cardenal de Lloseta*.

El setembre de 2017, durant la inauguració del nou Palau de Congressos i Convencions de Palma, El Casta presentà el seu personatge Jaume III de Mallorca, davant la presència de Sa Majestat el Rei Felip VI i Sa Majestat la Reina Letizia.

El Casta ha treballat i ha col·laborat amb la cadena pública de televisió de les Illes Balears (IB3), així com en emissores de ràdio locals, i també ha actuat en molts de pobles de les Illes Balears, principalment de Mallorca i Menorca, en espectacles a festes patronals. És un dels humoristes més coneguts i amb una major trajectòria professional de les Illes Balears.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva contribució a l'àmbit de la cultura i per ser un referent a les Illes Balears.

Obra Salesiana de Sant Francesc de Sales de Ciutadella de Menorca

L'Obra Salesiana de Sant Francesc de Sales de Ciutadella de Menorca pertany a la Inspectoria Salesiana Maria Auxiliadora, que és una de les dues que regeixen el projecte en l'àmbit nacional. El dia 26 d'octubre de 1899 arribaren a Ciutadella els primers salesians per instaurar-se i començar l'Obra que seria de les inicials a Espanya que el seu patró, sant Joan Bosco, constituí i fundà a través del pare Federico Pareja Mesa, el qual formalitzava els requisits indispensables i necessaris per intervenir directament davant la Santa Seu i les institucions pertinents perquè a Ciutadella arribassin els salesians. Per tant, els salesians són a Ciutadella ininterrompudament des de fa 125 anys. Amb els quatre primers salesians que van arribar el 1899 i fins ara han passat 24 directores titulars de l'Obra a Ciutadella i centenars de salesians destinats a l'Obra. A més, l'Obra Salesiana disposa del primer santuari dedicat a Maria Auxiliadora d'Espanya i inclou, a més del centre educatiu de Sant Francesc de Sales amb prop de 500 alumnes, una comunitat de sis salesians, administrador, catequesi, centre juvenil, Club Bàsquet Boscos, Companyia de Teatre D9 Don Bosco, Club Escacs Boscos, Associació de Caçadors de Sant Hubert, Unió d'Antics Alumnes de Don Bosco, cooperadors salesians, adoració nocturna, equips de la Mare de Déu, Consell de Santuari, ONG Bosco Global, Bar Cafeteria Calós, etc. Són 125 anys de servei a l'illa de Menorca.

Premi Ramon Llull en reconeixement del seu projecte educatiu i pastoral, que ofereix una qualitat educativa centrada en valors humans i cristians.

Antonio Bonet Planells, *Tony Bonet*

Antonio Bonet Planells, *Tony Bonet*, és un dissenyador de moda lligat des de les seves primeres passes a la indústria de la moda eivissenca, des d'on ha defensat i ha remarcat l'essència, tradició i exclusivitat pròpies de la Moda Adlib, sector al qual està lligat des de fa més de vint anys, primer com a dissenyador de la firma Bianca, una de les precursoras de la indústria tèxtil eivissenca, i des de l'any 2011 amb la seva pròpia marca. Tècnic superior en Modelisme d'Indumentària, Tony Bonet ha completat la seva formació acadèmica amb un grau en Arts en la modalitat de Disseny i Moda. Nascut a Eivissa, es va formar a l'Escola d'Arts i Oficis de l'illa, de manera que encarna l'aposta per la formació i la professionalització que representa per als eivissencs el Centre d'Arts i Oficis. La seva passió per la moda té els seus orígens en la confecció de peces típiques eivissenques, com els mantons i els flocs, que trasllada a les seves col·leccions en constant creixement i evolució. D'estil transgressor i característic, ha col·laborat amb diferents firmes de moda i artesanía eivissenques, i ha representat l'illa i la seva indústria tant a escala nacional com internacional. Al llarg de la seva trajectòria professional ha rebut diferents reconeixements individuals i col·lectius, com ara la Medalla d'Or del Consell Insular d'Eivissa, el Premi Art Jove de les Illes Balears, el segon premi en el certamen de joves dissenyadors d'Espanya o la medalla europea al mèrit al treball que atorga l'Associació Europea d'Economia i Competitivitat.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria dins el món de la moda i del seu compromís per mantenir les tradicions eivissenques en el món del disseny.

Confraria de Pescadors de Formentera

La Confraria de Pescadors de Formentera es va fundar el 1982, tot i que, evidentment, hi havia pescadors de molt abans. Ara bé, fins aleshores hi havia una única confraria de pescadors d'Eivissa i Formentera. La Confraria va néixer amb els òrgans preautonòmics de les Illes Balears i aleshores no tenia res. Actualment, disposa de 24 barques, 2 d'arrossegament i 22 d'arts menors, que el 2023 van capturar 119 tones

de peix i marisc, amb un valor en primera venda d'1,3 M€. Quant a les espècies que capturen, les principals en valor econòmic són totes espècies demersals (de fons). Per ordre d'importància serien la llagosta, el cap-roig, el calamar, la morralla, el moll de roca, el gall, el gerret, la sípia i el déntol. Són les espècies necessàries per al típic plat pitius del guisat de peix. Les barques de la Confraria no capturen gamba, tot i que a Formentera se'n desembarca i se'n comercialitza una certa quantitat, procedent de les barques alacantines que tradicionalment pesquen prop de Formentera. No es pot parlar de Formentera sense parlar de *peix sec*. Es tracta d'una conserva feta a partir de la carn de peixos elasmobranquis (rajades i taurons) assecada al sol, que només existeix a Formentera. Tot i que el producte que actualment es comercialitza al mercat gourmet es fa a partir de peixos que no es pesquen a les Balears, els pescadors encara assequen rajades i mussoles per a consum propi o per compartir amb els amics.

Premi Ramon Llull per promoure i impulsar la pesca tradicional i sostenible, i alhora per millorar la producció pesquera i per mantenir l'activitat de la pesca tradicional a Formentera.

Nil Riudavets Victory

Nil Riudavets Victory és un paratriatleta espanyol. Va representar Espanya en els Jocs Paralímpics d'estiu de 2024.

Des de ben petit va practicar molts esports: gimnàstica artística, natació, ciclisme, atletisme, esquí, triatló, futbol... i va ser aquest darrer esport el que va practicar principalment fins a l'edat de 17 anys. En aquesta edat es va interessar molt pel triatló, ja que sempre havia combinat la natació amb el futbol, i durant els estius sempre participava a les carreres populars dels pobles de Menorca, a més de sortir els caps de setmana amb bicicleta de muntanya pel Camí de Cavalls amb son pare.

Va començar participant en proves a Menorca, es va fer un lloc a les Illes Balears i va aconseguir bons resultats a escala nacional.

Durant els anys d'estudiant universitari de Farmàcia a la Universitat de Barcelona sempre va combinar els estudis amb l'esport.

L'1 de maig de 2019 va patir un xoc frontal a gran velocitat contra un altre triatleta en un triatló per equips al Prat de Llobregat, Barcelona. S'havia trencat la clavícula, l'artèria subclàvia i el plexe braquial del braç dret. Va estar ingressat diversos dies a l'UCI de l'Hospital Universitari de Bellvitge i després diverses setmanes a planta. La lesió del plexe és la que li va deixar la paràlisi permanent al braç.

Tenia 23 anys i la gestió del dol que li va tocar fer va ser molt complicada. En el moment de l'accident estava instal·lat a Barcelona, havia acabat el Màster en Urgències i es volia menjar el món. L'accident, però, el va aturar en sec i li va demostrar que la vida pot canviar en un segon.

Aleshores es va centrar a donar el màxim en la seva rehabilitació per aconseguir recuperar-se.

Preparà a consciència una mitja marató de muntanya al Camí de Cavalls de Menorca que es feia el novembre de 2021 i quan la va completar va tornar a sentir què era l'esport per a ell. Aleshores va decidir posar-se com a objectiu intentar participar en els Jocs Paralímpics de París 2024.

Aquesta participació va ser complir un somni, i guanyar la medalla de bronze després d'un agònic esprint a 200 metres de la meta va ser una emoció indescriptible.

Actualment compagina la seva professió com a infermer amb l'entrenament necessari per poder assolir una forma òptima per als reptes futurs, sempre amb la mirada posada en els Jocs Paralímpics de Los Angeles 2028.

A més del paratriatló, està dins un projecte del Comitè Paralímpic Espanyol per competir en esquí de fons en els Paralímpics de Milà-Cortina 2026.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva història de superació, de la seva brillant trajectòria com a esportista i ser un referent de valors com ara l'esforç, la perseverança i la dedicació.

María Victoria Luengo Sáez, Vicky Luengo

Victoria Luengo Sáez —més coneguda com *Vicky Luengo*— és una actriu nascuda a Mallorca. Va començar a fer teatre com a activitat extraescolar durant l'educació primària. Més tard va estar en una escola d'interpretació especialitzada (l'Escola Memory, a Barcelona). La primera vegada que va pujar a l'escenari de manera professional va ser a l'edat de 14 anys en una obra de teatre infantil musical en què va participar a Barcelona. No obstant això, no va ser fins que va formar part de l'elenc d'*Una història catalana* (2013), obra representada al Teatre Nacional de Catalunya, que va sentir que veritablement havia aconseguit ser actriu. El seu primer paper destacat a la televisió va ser gràcies al d'Ari a la sèrie *La peixera d'Eva* (2010), i va interpretar papers de la televisió catalana en el programa infantil Club Super3 i les sèries *El cor de la ciutat* i *La Riera*.

El 2011 va tenir el seu primer paper protagonista en la sèrie *Homicidios*. El seu treball a la pel·lícula *Born* (2014) de Claudio Zulian li va

valer un premi al New York City International Film Festival. Un any més tard, va participar en el llargmetratge de Dani de la Orden *Barcelona, nit d'hivern*.

L'any 2019 va interpretar Raquel Ramírez a la sèrie *Secretos de estado*, de Telecinco. Un any més tard, va participar a la pel·lícula *Hogar*, original de Netflix, i va ser una de les protagonistes de la primera temporada de la sèrie *Madres. Amor y vida*. Aquest mateix any, va interpretar la protagonista principal, Laia Urquijo, a la sèrie *Antidisturbios*, interpretació per la qual va obtenir cinc nominacions a millor actriu protagonista d'una sèrie en els Premis Plata i els Premis Zapping, va ser guardonada en la tretzena edició del FesTV al de Vitòria i va rebre el premi a la millor actriu en la IX edició dels Premis MiM.

El 2022, Luengo va tornar al teatre amb l'obra *El Golem* i es va estrenar en el cine la pel·lícula *Suro*, per la qual va ser nominada al Goya a la millor actriu.

Ha estat guardonada amb una quantitat ingent de premis, entre els quals destaquen els premis Fotogramas de Plata, Ondas, Gaudí, Forqué, Feroz, Godot, Gaudí, Talía, etc.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva brillant trajectòria professional i la seva impressionant contribució amb el seu gran talent al món del cinema, el teatre i la televisió.

Bartolomé Beltrán Pons, a títol pòstum

Bartolomé Beltrán Pons va ser metge i difusor cultural mallorquí.

Llicenciat en Medicina per la Universitat de Valladolid, s'especialitzà en tocoginecologia a la Universitat Complutense (1978). Va ser membre del Cos Militar de Sanitat i del Departament de Ginecologia a l'Hospital Gómez Ulla de Madrid. Membre de la Societat Ginecològica Espanyola, de la Federació Internacional de Ginecologia i Obstetrícia i secretari general de la Societat Espanyola de Fertilitat (1984). Cap de l'equip quirúrgic de la Seguretat Social en Ginecologia (1978). Coordinador del Grup Comunicació i Salut de l'AEEM. Membre de la Societat Espanyola de Medicina General i de Família, i de la Societat Espanyola de Metges d'Atenció Primària. Secretari general de l'Acadèmia Mèdica Quirúrgica Espanyola i acadèmic de les reials acadèmies de Múrcia i Valladolid.

L'any 1982 va començar la seva tasca de producció informativa i de divulgació en programes de premsa, ràdio i televisió sobre salut i ciències biomèdiques a *La salud es lo que importa* d'Antena 3 Radio (1982), a la Cadena SER (1989) i a Onda Cero des de 2002 amb *La salud en Onda Cero*, programa que l'any 2006 va passar a dir-se *En buenas manos*.

El 1990 va passar a Antena 3 Televisión, on durant els quinze anys següents va difondre els seus missatges per millorar la salut i la qualitat de vida, així com els hàbits en l'alimentació, l'exercici i l'activitat física, tant en les seccions dels magazins *De tú a tú*, de Nieves Herrero, *Tan contentos*, de Consuelo Berlanga i *Hoy de mañana* d'Ely del Valle, com en programes de direcció pròpia: *Viva la salud*, *Viva la vida* i *En buenas manos*, *Contigo en buenas manos* (1997) i *Magazine matinal de en buenas manos*, emès en dues etapes: 1994-1996 i 2005.

El 1995 l'empresa *Vitaplan SL*, propietat del doctor Beltrán, va adquirir més del 84 % de les accions del Reial Club Esportiu Mallorca, equip del qual Beltrán es convertí en president de 1995 a 1998. Durant el seu mandat el Mallorca va aconseguir l'ascens a primera divisió.

El 2005 dirigí i presentà el programa de salut i qualitat de vida de la cadena digital Antena Nova *¿Qué me pasa doctor?*

A les Illes Balears, els caps de setmana, a la cadena autonòmica de ràdio i televisió, IB3, va presentar i dirigir el programa de ràdio *Diumenge, diumenge* i els espais televisius *Bona Nit Balears* (2005-2008) i *Misteris Mèdics* (2009).

Així mateix, va escriure nombroses obres sobre salut, especialment sobre l'embaràs i la dona. El 1990 va rebre el premi Ondas i el 2009, l'Antena de Oro.

Premi Ramon Llull en reconeixement per haver aprofitat la ciència a tots els públics, per haver format part de projectes que en fomenten el coneixement integral, pel seu compromís amb l'educació sanitària i per la seva influència positiva en la societat.

Joan Munar Martínez

Joan Munar Martínez, nascut l'1 de febrer de 1996 a Palma, és un destacat atleta paralímpic espanyol especialitzat en proves d'atletisme adaptat de la categoria T12. Des de nin va patir una disminució progressiva de la visió a causa d'una malaltia degenerativa, per la qual cosa va abandonar el futbol i es va centrar en l'atletisme.

L'any 2010 va començar a practicar atletisme adaptat i debutà en competicions locals i regionals.

A l'edat de 16 anys va ser seleccionat per competir en els **Jocs Paralímpics de Londres**, on va participar en les proves de **100 metres** i el relleu 4 x 100 metres. Va ser el seu debut en els Jocs Paralímpics, on aconseguí una actuació destacada tot i ser un dels membres més joves

de l'equip d'atletisme espanyol.

L'any 2013, a Lió, França, va guanyar una medalla de plata i una de bronze en els campionats mundials d'atletisme IPC i es consolidà com una promesa en l'atletisme adaptat.

En els Jocs Paralímpics de Rio de Janeiro de 2016 va aconseguir dos diplomes paralímpics en 400 metres T12 i en 200 metres T12.

Durant els anys següents va continuar millorant les seves marques personals en competicions internacionals i nacionals, i va ser una peça clau en l'equip nacional espanyol.

L'any 2024, en els Jocs Paralímpics de París, va guanyar la medalla de bronze en salt de longitud T11, amb una marca personal de 6,32 metres. Va ser un dels moments més destacats de la seva carrera i el va situar com un dels millors atletes en la seva especialitat.

És un referent per a la inclusió social i l'esport paralímpic, i un exemple de superació per a les persones amb discapacitat.

Joan Munar és considerat una figura destacada de l'esport paralímpic a Espanya, amb una trajectòria marcada per la determinació, l'esforç i la passió per l'atletisme. La seva història és un exemple de superació i continua sent una font d'inspiració per a molts esportistes paralímpics i aficionats.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria com a esportista de primer nivell i per ser un referent de valors com l'esforç, la disciplina i la constància.

Grupo Piñero

L'empresari Pablo Piñero Imbernón va fundar la seva companyia turística a Espanya en la dècada de 1970 i actualment Grupo Piñero ocupa posicions de lideratge en el sector turístic a escala internacional.

Abans de passar al món del turisme, Pablo Piñero va estudiar Magisteri i Filosofia i Lletres, i va fer feina a l'Administració pública, on va exercir durant anys el càrrec d'inspector en cap de policia. Tanmateix, el seu esperit emprenedor el va fer provar sort més endavant com a agent de viatges, i el 1976 va crear l'operador turístic Soltour, especialitzat en paquets de vacances xàrter a les Illes Balears, les Canàries i el Carib.

Onze anys més tard, el 1987, va iniciar la seva activitat hotelera amb l'adquisició del primer establiment a les Balears amb la marca Hoteles Piñero. El seu caràcter visionari el va fer crear el model Bahia Principe Hotels & Resorts el 1995, amb la inauguració de l'Hotel Grand Bahia Principe San Juan, a la República Dominicana.

Aviat assumiria una expansió internacional impressionant amb l'obertura a Mèxic del Bahia Principe Grand Tulum.

La voluntat que la companyia fos present en tota la cadena de valor de la indústria turística l'impulsà a crear la divisió residencial i de golf del grup. Seguint aquesta estratègia, entre 2010 i 2015, es produeix el naixement de les marques Coming2, Emos, Solbus i Embat, dedicades al transport terrestre i marítim per a clients, i Tropic One Studio i Scubaquatic, per ampliar la proposta de serveis que la companyia ofereix als seus hostes. Més endavant totes aquestes marques dedicades a l'activitat turística varen passar a estar sota la marca del grup d'empreses Grupo Piñero.

Pablo Piñero mor l'agost de 2017 i la seva dona, Isabel García Lorca, cofundadora de la companyia, va assumir la presidència de Grupo Piñero. Així mateix, les seves tres filles també formen part del grup empresarial.

Actualment, Grupo Piñero té estructurada la seva activitat en tres unitats de negoci:

- Living Resorts, per a la divisió hotelera, que compta amb 27 establiments i més de 14.000 habitacions a la República Dominicana —on Bahia Principe és la cadena amb més hotels en propietat i per nombre d'habitacions del país—, Mèxic, Jamaica i Espanya, així com complexos residencials i camps de golf.
- Travel, que comprèn les activitats d'operador turístic, amb les marques Soltour i Smytravel, a través de Soltour Travel Partners, i de recepció amb la marca Coming2.
- Services, que agrupa altres serveis en la destinació, entre els quals destaca la divisió de mobilitat sostenible.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria empresarial, la seva carrera d'èxit com a empresa innovadora i emprenedora, pel seu compromís amb la qualitat i el servei, l'impacte positiu que ha tingut en la indústria turística i la seva responsabilitat social.

Contingent balear desplaçat a València

El dia 29 d'octubre de 2024 serà recordat com el dia que va canviar la història de València, i d'Espanya en conjunt. La dana que va colpejar la

Comunitat Valenciana va arrasar tot el que trobava, incloent-hi vides humanes. El sofriment de tots els valencians i valencianes ben aviat es va convertir en el patiment de tothom. Cada vegada que transcendia una imatge nova, una notícia, s'era més conscient que es tractava d'una autèntica tragèdia.

El Govern de les Illes Balears també compartí aquest sofriment i es va oferir a ajudar des del primer moment. Gràcies a la coordinació de la Direcció General d'Emergències i Interior, es varen enviar tres contingents d'ajuda, tant humana com tècnica i de material a València per donar suport en les tasques de neteja i rescat.

En total es desplaçaren a València 244 persones de 22 organismes i 49 vehicles. Entre aquestes persones hi havia tècnics de la Direcció General d'Emergències i Interior; agents de medi ambient de la Direcció General de Medi Natural i Gestió Forestal; tècnics de l'IBANAT; tècnics d'IBDIGITAL; metges i infermers del Servei de Salut i del SAMU 061; bombers de Mallorca, de Menorca, d'Eivissa, de Formentera i de Palma; voluntaris de les agrupacions de voluntaris de protecció civil de Palma, Lloseta, Montuïri, Vilafranca, Porreres, Lluçmajor, Ferreries, Ciutadella, Maó, Santa Eulària del Riu, Eivissa i Formentera, i psicòlegs del Col·legi Oficial de Psicòlegs de les Illes Balears.

Cal afegir també una cèl·lula de coordinació i suport logístic, amb un equip de cinc persones a Palma, que va estar activa durant tot el temps que va durar l'operació i que va coordinar els relleus, els viatges i totes les gestions institucionals necessàries.

El primer contingent, amb 66 persones i 25 vehicles, va partir el dia 3 d'octubre. Es feren dos relleus del contingent els dies 6 i 11 de novembre amb personal de les quatre illes. La zona assignada va ser des del primer dia el sector 3 de la zona 0, que inclou els termes municipals de Benetússer, Sedaví, Alfafar i Llocnou de la Corona.

A grans trets, les tasques que va dur a terme el personal desplaçat varen ser establir el lloc de comandament dels diferents efectius del sector assignat, treure aigua de garatges, buidar l'aigua en passos inferiors de vies de circulació, cercar possibles víctimes dins un hotel, revisar vehicles arrossegats per la riuada i cercar-hi possibles víctimes, netejar carrers i clavegueram, prestar atenció sanitària a la població i al personal del contingent mateix, i ajudar ciutadans amb impossibilitat de moviment.

Premi Ramon Llull al contingent balear desplaçat a València en reconeixement del seu compromís, disposició i dedicació, i per haver traslladat, en una situació tan tràgica, la solidaritat de les Illes Balears a la Comunitat Valenciana.

Segon. Publicar aquest Acord en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*.

Palma, en les dates de les signatures electròniques (14 de febrer de 2025)

La secretària del Consell de Govern

Antònia Maria Estarellas Torrens

La presidenta

Margarita Prohens Rigo

